

нытъ си силы, покърти душата на египтянка повече нежели убиването на Апикида, защото той изрече тѣзи думы.

«Жалка пълтъ! бѣднѣй чловѣческѣй умъ! дѣ е сега душата? почти желяж да та спасѣ, умразнѣй сѣперникѣ, но отъ сега не сѣперникъ вече! но трѣба да са покорѣ на сѣдбата, моето спасѣне изисква твоята смъртъ.»

И слѣдъ този монологъ, като че искаше да задуши гласа на милосърдіето, завика съ поснелѣ гласъ и като истегли отъ пояса на Главка стилета му намаза го въ кръвта на убития и го тури до трупа.

Многочисленни, запхтѣни са стичахъ вече граждани отъ сѣкъдѣ, отъ които нѣкой носяхъ и фенери, излишни поради ясната мѣсечина и служащи да освѣтляватъ листака само на дѣса, въ който бѣхъ са набрали много чловѣцы.

Дигнете отъ тамъ трупа, думаше египтянинътъ и пазете да не ви побѣгне отъ рѣцѣтъ убѣцѣтъ.

Множеството, като подвигъ трупа, облада са заведнажъ отъ ужасъ и отъ благочестиво негодуванѣ щомъ познахъ че убитѣтъ бѣ жрецъ на обычното имъ божество, на многочиселната Изида, но и много са почудихъ като са научихъ че обвиняемѣтъ е изящнѣй аенянинъ.

Главкъ! извикахъ като изъ едни уста сичкытъ предстоящи. Туй е за невѣрванѣ!

— Азъ напротивъ подозрѣвамъ египтянка, рече единъ на ухото на стоящѣ до него.

Въ тѣзи минута бържи пристигнѣ единъ сотникъ за да изпълни длѣжността си и като са пропѣхъ презъ множеството извика:

— Какъ? кръвъ ли са е пролѣла? дѣ е убѣцѣтъ?

Предстоящѣтъ показахъ на Главка.

— Този ли? извика сотникътъ; той са вижда убитъ отъ колкото убійца; кой го обвинява?

— Азъ, рече Арбакъ като си исправи сичката снага, и елмазитѣ по облеклото му като са лѣснѣхъ на очитѣ на добродушнѣя воинъ убедихъ го въ истинността на свидѣтелството му.

— Името ти? моля.

— Арбакъ, извѣстенъ мыслижъ въ Помпея. Като минувахъ презъ дѣса, видѣхъ недалечъ тогози аенянина и свещеника които за нищо са карахъ; азъ останхъ очуденъ като видѣхъ неправиленътъ и усилени движенѣя и виковетѣ на Главка и помислихъ че е или пиянъ или полудѣлъ; изведнажъ го видѣхъ че издига стилета си,